

MORSDAG

 ... tabernaklet, det er min bønn. Jeg er virkelig glad denne morgenen, for å se den åndelige utviklingen i dette tabernaklet, og som skiltet der ute viser, er de i ferd med å bygge en ny kirke nå. Jeg tror det er nødvendig. Og se etter ... om Herren Jesus drøyer, etter at vi er borte, vil de ha ... barna våre vil ha et sted å gå på møte. Og vi ønsker å “stride innstendig for Troen som en gang ble overgitt til de hellige”. Tror det er en god ting.

² Og jeg kom nettopp inn, for en liten stund siden, for å bidra i rekken av de mange av vitnesbyrdene som allerede er gitt vedrørende helbredelser, fra de siste møtene, i tabernaklet her. Det blir bare stadig flere og flere, om helbredelser, store mirakuløse helbredelser.

³ Jeg hadde satt av min kone utenfor, akkurat nå, og barna ved døren; og der var en søster, som er til stede nå, som bare gråt av begeistring, over et stort mirakel som hadde skjedd med hennes lille barnebarn, langt der nede, antar jeg, i Chattanooga. Fru Nash, her, ditt lille barnebarn var plaget av en lidelse, og i det siste møtet her, tror jeg, kalte Herren Jesus det ut og sa: “SÅ SIER HERREN, at, det er borte. Og han kommer til å bli frisk.” Og den lille gutten er fullkomment normal og frisk, så frisk som han kan få blitt.

Og det er—det er spennende å høre disse vitnesbyrdene.

⁴ Og så en ung kar, som også er tilstede, ba om bønn for fru Stotts, som nettopp har gjennomgått en operasjon. Og de viser interesse; ser dere, hvis ingen vil at vi skal be for dem, ja så ... viser det, så lenge dere prøver, folk vil at du skal be for dem, så har de en interesse, ser dere. Noen ganger blir det så fryktelig, at ... ikke fryktelig, men så mange, at en bare må rømme ut et sted og gjemme seg bort og skjule seg en liten stund, for å overleve. Men, jeg—jeg er glad de gjør det. Tro aldri at jeg ikke liker å se dem, fordi hvis de ... hvis det ikke var noen som ville at jeg skulle be for dem, hvor ville min tjeneste være? Ser dere? Ser dere?

⁵ Men noen ganger når du sier: “Broder Branham, jeg forstår ikke, når folk kaller på deg slik som det, og—og du stikker av et sted.” Jeg må gjøre det for å overleve, for å be for folket. Du gjør bare ikke ... Det er ikke—er ikke bare ett sted, her. Det er over hele verden. Ser du? Og—og det er virkelig krevende. Og jeg er sikker på at dere forstår dette.

⁶ Åh, det er så godt å være en kristen! Jeg vet bare ikke hva jeg ville gjort hvis det ikke var for Kristus, og så ... og å ha assosiasjon med kristne, som, et folk med den samme dyrebare

Troen, som tror på Gud og stoler på Ham; og tror at vi en strålende dag vil være ferdig med all denne kampen, og få seieren og stå gjnløste i Hans lignelse, på den andre siden.

⁷ Og nå ønsker jeg bare å komme med en kort kunngjøring, på grunn av det nye tabernaklet, og så videre, jeg . . . etablerer vi en fornyelse av stiftelsen vår, spesielt når det gjelder kampanjene mine. Gjennom alle år jeg har hatt møter, helt siden jeg begynte med dette, evangelisering for mange år siden, i stedet for å danne en stiftelse, med en annen gruppe mennesker, brukte jeg bare gruppen som jeg var kjent med; og siden . . . og dannet en stiftelse, slik at alle mine møter ble holdt på vegne av navnet Branham Tabernacle. Og det ville benytte seg av Union National Bank i New Albany, slik at midler kunne bli betalt—betalt gjennom det, så det ikke ville være skattepliktig. Hvis jeg ikke gjorde det, ville alle pengene som ble samlet inn, være skattepliktige for meg, hvis jeg ikke brukte Branham Tabernacle som en stiftelse.

⁸ Mange av dere har hørt meg kunngjøre det, gang på gang. Jeg må gjøre det, og å . . . for å kunne gjøre det. Og derfor—derfor etablerer vi en ny stiftelse nå. Og vi ønsker at så mange skal vite at jeg . . . Hvor mange har noen gang hørt meg kunngjøre dette, at alle pengegaver, administrerer jeg gjennom Branham Tabernacle? Bare løft opp hendene, alle . . . Ja visst, alle sammen. Det er alle.

⁹ Og så når møtet er over, om du vil, har jeg en liten erklæring der, slik at du, hvis du vil skrive under på den når du går ut. Broder Roy Roberson har den bak der.

¹⁰ For, vi skal etablere en ny stiftelse, samme sak, bare . . . men en ny stiftelse, slik at alle våre midler og slikt, som blir samlet inn i møtet, skal unngå å bli skattlagt, vil bli . . . blir plassert, som vanlig, i Union National Bank, for å bli administrert gjennom tabernaklet, istedenfor å ha en—en stift- . . . en annen stiftelse. For dette er allerede en stiftelse, i navnet til Branham Tabernacle, ser dere. Og så er det en Branham *her* og en Branham *der*, og slik som dette, og forskjellige stiftelser, det ser ikke så bra ut.

¹¹ Broder Roberson vil ta seg av dette, dere som er interessert, når vi går ut. Vi vil sette pris på det.

¹² Nå, denne morgenen, før vi går inn i møtet, ønsker jeg å si, om Herren vil, at jeg vil prøve å være tilbake igjen i kveld. Jeg misliker å ta begge møtene fra broder Neville, men han har så sjenerøst bedt meg om å tale igjen i kveld. Og om Herren vil, ønsker jeg å tale i kveld over et evangelisk emne, med denne tittelen: *Hvem er dette? Ser dere? Hvem er dette?*

¹³ Og så denne morgenen, ønsker jeg å . . . Jeg tenkte på å—å tale i morges over emnet, morsdagen. Og jeg vet at denne ettermiddagen og formiddagen er allerede fulle av morsdags-programmer. Så jeg tenkte jeg på en måte ville kombinere noe,

fordi vi ønsker å be for de syke rett etter at dette møtet er over, og som vanlig.

¹⁴ Vi tror at Gud er en Helbreder, og Han helbreder de syke og de plagede. Og jeg vet at Han gjør det. Og det er hevet over enhver—enhver tvil, dette, fordi det allerede er så mange vitnesbyrd om det, så vi vet det.

¹⁵ I går så jeg gjennom en pose som broder Gene og Leo nettopp hadde tatt vare på, med vitnesbyrd som de hadde samlet inn. Og det var en enorm pose full av enestående, mirakuløse helbredelser som Herren har gjort for folket.

¹⁶ Og jeg tenkte, om så var, hva om vi kunne ha tellet opp alt som har skjedd? Jeg antar, i Puerto Rico og Jamaica, alene, ville det ha blitt ti tusen, eller mer, enestående vitnesbyrd, om Herrens helbredelser, som Han gjorde.

Nå, før vi åpner Boken, la oss tale til Forfatteren.

¹⁷ Herre, vi er så takknemlige til Deg, slik at, når vi bøyer våre hoder, bare stotrer vi etter ord å si; for jeg tror ikke at det er mulig for menneskers lepper å uttrykke følelsene i hjertet til en mann eller en kvinne, gutt eller jente, som noen gang har vært i kontakt med Deg. Å uttrykke vår tilbedelse, hvor mye vi elsker Deg, og hva Du betyr for oss. Det har atskilt oss fra synd, og det atskilte oss fra verden. Og det ga oss noe som er Evig og velsignet. Og vi finner rett og slett ikke de rette ordene.

¹⁸ Som det en gang ble sagt av en fornem mann, for noen uker siden, at han kunne snakke flytende på omtrent ni forskjellige språk, fungerer for tiden som rådgiver for vår elskede president, Dwight Eisenhower. Og selv om han snakker ni språk, flytende, sa han at etter å ha mottatt Den Hellige Ånd, prøvde han alle ni, og han kunne ikke finne nok ord, han kunne ikke uttrykke det på noen måte, og så ga Du ham et nytt språk til å uttrykke seg og takke Deg med. Og vi føler det slik, også, Herre, at, når livet er over, vil vi kanskje snakke sammen på et helt annet språk, slik at vi kan uttrykke hva vi tenker om Deg.

¹⁹ Nå vil vi be, Herre, om at Du må velsigne dette tabernaklet, dets pastor, dets tillitsmenn, dets diakoner, alle dets medarbeidere, menneskene som besøker her, som går inn og ut dørene. Må det alltid oppleves som en innviet, hvilens havn, hvor den trette kan gå inn gjennom dets dører og finne hvile og fred for sin sjel, og at de syke kan komme inn døren og gå friske ut, på grunn av det evig levende Nærværet til den Allmektige Gud som bor under dets tak.

²⁰ Vi ber, Herre, at i dette kommende programmet for . . . som blir dannet nå, at Du vil møte styret og møte alle. Og hvis det behager Deg at det vil være et vedvarende minne om bønner som ble bedt i denne gamle dammen og et jordstykke med ugress, en dag; at det nå har blitt et fyrårn, en hvilens havn for de trette, på grunn av det bønnesvaret.

21 Nå, tilgi oss for alt vi har gjort, eller sagt, eller tenkt, som var i strid med Din store vilje; og husk, Herre, det kom ikke fra våre hjerter. Vi kan bare ha uttrykt det i vår handling eller med våre lepper. Men, raskt, hørte Du oss. Da vi så at vi tok feil, var vi villige til å bekjenne det. Og vi ønsker ikke å holde misgjerning i vårt hjerte, da vet vi at Gud ikke vil svare på våre bønner; men stadig bekjenne våre feil.

22 Og vi ber, Herre, at Du må velsigne denne morgenen, over hele nasjonen, mens det feires denne minnedagen om morsdagen. Men må dette ikke bare bli en—en mors dag; må hver dag bli slik.

23 Gud, gi denne morgenen, at mødre, kvinner, som er kommet bort fra Gud, at de vil komme til seg selv, denne morgenen, og vil gjenkjenne hva ordet *mor* betyr, “en som har født.” Må hun innse at barna, fra hennes forening med sin ektemann, har vært hellige små edelstener som Gud har plassert under hennes omsorg. Da vil Gud holde henne ansvarlig for oppdragelsen av disse barna. Og som Skriften sier, at: “Den gode kvinnen, og moren, hva hun er, at hennes barn vil kalle henne velsignet.”

24 Å Herre, når vi ser denne tiden, når de kommer så langt bort fra Skriften, og oppfører seg nesten som dyr! Vi ber, Gud, at Du vil gi oss en gammeldags vekkelse som vil kalle dem tilbake til det stedet der de skulle være.

25 Herre, vi vil ikke på noen måte glemme å takke Deg for ekte mødre, fordi vi vet at det finnes slike i dag; ekte, virkelige mødre. Gud, velsigne dem. De er store skatter for oss, og vi ber om at Du vil fortsette å være med dem, Herre, og må de leve lykkelig og se frukten av sitt liv i tjenesten for Gud.

26 Og vi ber, Gud, at de som bærer den hvite rosen denne morgenen, eller den hvite blomsten, som viser at moren deres har gått ut av denne scenen i dag; må, Herre Gud, de hvile i fred og deres arbeid følge dem. Gi det, Herre.

27 Ta nå Ditt Ord, Herre, og tal til folket, og gi dem trøst, for det er derfor vi har samlet oss her; for å føle Ditt Nærvær, høre Ditt Ord og bli velsignet; og dra herfra for å bli bedre menn og kvinner, gutter og jenter, enn vi var da vi kom inn. Vi ber om dette i Jesu Navn, Guds Sønn. Amen.

28 Jeg elsker å lese Hans velsignede Ord. Så nå skal vi slå opp, denne morgenen, i Første Korinterbrev, og lese en del av det 15. kapitlet, som begynner med det 1. verset.

Dessuten, brødre, kunngjør jeg for dere det evangelium jeg forkynte dere, som dere også tok imot, og dere står fast i.

Ved dette blir dere også frelst, hvis dere holder fast på det ord jeg forkynte for dere, hvis dere da ikke forgyeves er kommet til tro.

For først av alt overga jeg til dere det som jeg også tok imot: At Kristus døde for våre synder etter Skriftene, og at Han ble begravd, og sto opp igjen på den tredje dag etter Skriftene.

²⁹ Du sier kanskje: “Broder Branham, det er en ganske uvanlig tekst for et morsdagsbudskap.” Vel, det er sant. Men, du vet, Gud er uvanlig, og Han gjør ting på en uvanlig måte.

³⁰ Og jeg har noen tanker om mor. Og jeg har en denne morgenen, ved Guds nåde, fremdeles her på jorden sammen med oss. Og jeg er takknemlig for mor. Men siden vi også skulle ha, et helbredelsesmøte, og visste ikke at jeg ville være tilbake igjen i kveld, men jeg tenkte kanskje at vi kunne skildre et annet slags bilde.

³¹ En mor er så fantastisk. Du vet, den første som tar imot deg, i dette livet, er moren din. Ingen kan røre deg, fordi du er unnfanget, og hun bærer deg under sitt hjerte. Og hun er den første som kjenner deg, og den første, i dette livet, som holder deg. Så, når du blir født, er hun en av de første hendene som berører deg og tørker tårene bort fra øynene dine. Hun er den første som stryker på deg og elsker deg, og som våker over deg, i dette livet, din mor. Nå, jeg tror ikke at vi kan få gitt en mor nok ære.

³² Mor er først sammen med barnet, og hun bærer et stort ansvar for hva det barnet vil bli, vil være basert på hvilken begynnelse moren gir barnet, på den veien det må gå. Mor har ansvaret, fra Gud, for å plassere det barnet på den rette veien. Og jeg tror det er derfor mødre har et spesielt lite håndlag.

³³ Jeg vet om en gutt i denne byen. Jeg tror moren hans er til stede nå. Han er nesten på min alder. Men jeg sier ikke dette for å såre moren; fordi hun har hatt nok lidelse, som alle mødre. Men gutten drikker, og han drikker mye. Og når han blir skikkelig full, kommer han hjem og hopper opp i sengen til moren sin og legger armene rundt henne. Og han har barnebarn. Men det er bare noe med en mors kjærtegn, som ser ut til å ta en—en annen plass enn noe annet kan berøre; det vil si i dette livet, menneskelig sett.

³⁴ Du vet, en mann som Moses, han . . . Hvis jeg kunne gi noen æren for karakteren hans, var det fordi han hadde en Gude-sendt mor. Du vet, det var hun som hadde bedt, Jokebed, og hadde lengtet etter denne babyen. Og da han ble født, var det hun som koset med ham, og klemte ham og laget kurven og plasserte ham i sivet, og hennes stakkars hjertet knuste. Hennes eneste lille baby, og det var den—den mest enestående lille krabaten som fantes i hele verden. Og hvor en mor elsker enhver baby! Men å se denne spesielle lille karen!

³⁵ Og så, i sitt hjerte, visste hun at han var født for en hensikt, og så ta ham og plassere ham ned i selve krokodillehulen, nede i elven. Ved tro gjorde hun det, da hun visste at Gud var i stand

til å ta hånd om ham; og for å oppsummere kjærligheten til en mor, og handlingen i hennes tros karakter. For troen hviler ikke på den skiftende sanden til det den kan se; troen hviler høytidelig på den urokkelige klippen i Guds Evige Ord. “For ved tro”, sier Skriften, “gjorde hun dette.”

³⁶ Og troen kan ta sitt standpunkt på klippen, mens bølgene slår mot fundamentene, og se rett inn i dødens ansikt og vite at det vil skje om bare en liten stund, men troen kan se over havet til Ham som sa: “Jeg er oppstandelsen og Livet”, og hører ikke engang bølgene som slår.

³⁷ Det var den slags tro som moren til Moses hadde. Hun lærte ham, og hun oppdro ham i Faraos palass, lærte ham at han var født for en hensikt, at Jehova hadde besvart hennes bønn. Og, hun . . . han kunne ikke hatt en bedre lærer. Det var det som var med å forme den karakteren Moses var.

³⁸ Jeg tror det var Abraham Lincoln som en gang kom med en uttalelse som dette . . .

³⁹ Nå, jeg er verken demokrat eller republikaner, jeg bare . . . Jeg er en kristen. For, jeg tror ikke den ene siden er noe bedre enn den andre siden; alt sammen er korrupt. Men, Abraham Lincoln, etter min mening, var en av . . . og var en av de største presidentene som disse Forente Stater noen gang har hatt; inkludert Washington og så videre.

⁴⁰ For, Abraham Lincoln hadde en—en dårlig start. Han var fattig. Han hadde ingen bakgrunn, når det kom til utdanning, eller—eller noe stort noe, eller penger, eller noe som kunne ha hjulpet ham, slik Washington gjorde. Washington var en universitetsutdannet, og han—han visste; han var en smart mann, en stor mann til å begynne med. Men Lincoln vokste opp i en liten tømmerhytte, midt ute i de vakre områdene i Kentucky, og uten gulv i den lille gamle hytta, som står som et minnesmerke her i Louisville nå. Men, som en så stor mann som han var, måtte han lære å skrive, på jorden han pløyde, å så korn.

⁴¹ Men jeg kan gi dette videre til de unge. Vet dere at Abraham Lincoln aldri eide en bok i sitt liv, før han var tjueen år gammel, bortsett fra Bibelen og Foxes bok om martyrene? Se, det du leser, former den karakteren du er. Ikke rart vi har en gjeng med nevrotikere i dag; disse skjønnlitterære magasinene, og vulgært og tøv, blir plassert på hyllene i våre avis kiosker. Han eide Bibelen og Foxes bok om martyrene. Se hva det gjorde ham til!

⁴² Men til tross for alt det, kom han en dag med en uttalelse som dette. Han sa: “Hvis det kan bli funnet noe godt i meg, så er det på grunn av en gudfryktig mor”, som oppdro ham til å tjene Herren.

⁴³ Ser du, et barn lytter til sin mor; det er noe ved moren, som gjør at barnet vil høre på henne. Når det er såret, går det til moren for trøst, før det går til faren. Fordi, hun var først sammen med

det, vet dere. Og det er en gave som Gud gir en mor, til å være på den måten; jeg mener en ekte mor. Nå, jeg tror at mødre er hederlige og gudfryktige.

⁴⁴ Men jeg tror, slik som morsdager, som dette, er et pengehysteri, tjener en masse penger på blomster og slikt. Men morsdagen burde være hver dag. Ikke for å sende henne en bukett med blomster på morsdagen, men å elske henne og ta vare på henne tre hundre og sekstifem dager og netter, gjennom hele året. Men, naturlig nok, har den kommersielle verden et stort grep om ting som dette, og det—det—det nedvurderer morens betydning.

“Åh, vel, forrige morsdag sendte jeg henne en bukett med blomster.”

⁴⁵ Hun ville satt mye mer pris på, om du bare satt deg ned og snakket med henne en liten stund, skrev noen ord til henne, klappet henne på skulderen, kysset henne på kinnet, fortalt henne at du elsker henne. Det vil nå mye lenger enn alle blomstene du kan kjøpe fra blomsterhandleren. Det er sant.

⁴⁶ Jeg tror det var i de Ti Bud, avdøde Cecil DeMille, som skrev og satte på filmrerretet et av filmverdenens mesterverk. Og før den ble iscenesatt, eller sluppet ut, kalte Cecil DeMille sammen Oral Roberts og Demos Shakarian og en gruppe med Full Gospel forkynnere, og tok dem med inn i sine egne studioer og viste de fire timene med de Ti Bud, og spurte dem om deres mening om den. Gud la hans djerpe sjel få hvile!

⁴⁷ Og da jeg hadde sett den, så på den, og jeg har alltid husket en liten bemerkning. Hvis mange av dere som så den, var det da Faraos datter . . . etter at Moses hadde funnet ut at han var en—en hebreer, og han hadde bestemt seg for å gå og bo hos folket sitt. Og der satt hans en gang vakre mor, foreldet, med sitt grå hår og sitt rynkete ansikt, satt i en gammel lenestol; en typisk mor. Og Faraos datter kom inn. Og han sa: “Hvem sin sønn er jeg egentlig?”

⁴⁸ Og da det ble brakt frem i lyset, at Jokebed var hans virkelige mor. Faraos datter, med sin sminke og så videre, og helt pyntet opp; hun sa: “Men, hør her! Han er kanskje din sønn, men”, sa hun, “jeg ga ham rikdom og prakt. Du kunne ikke ha gitt ham noe annet enn gjørmehull.”

⁴⁹ Men den gamle, gråhårede moren sa: “Men jeg ga ham livet.” Det utgjør forskjellen. “Jeg ga ham livet.” Gud ga ham Ewig Liv. Hvor sant, mor!

⁵⁰ Noen ganger sier folk til meg, stort sett alltid i kampanjene mine, at jeg “hele tiden forkynner om oppstandelsen”. Og jeg leste en tekst denne morgenen, det 15. kapitlet og det 4. verset av Første Korinterbrev, om oppstandelsen.

⁵¹ Men, ser dere, slik de skildrer mor i dag, er med en blomsterpotte som står ved siden av en gammel dame, som er

gammel og ikke kan reise seg, kanskje, og svak og gråhåret og rynkete og sitter i en lenestol. Det er sant nok. Men jeg ønsker å ta temaet mitt og skildre et annet bilde av hva mor er for dere.

⁵² Noen sa: “Du forkynner for mye om oppstandelsen. Nesten ethvert Budskap har noe om oppstandelsen.”

⁵³ Ja visst. Det er—det er Evangeliets viktigste hvilested. Uansett hva Han gjorde, hvis Han ikke sto opp igjen fra de døde, så var alt sammen forgjeves. Det, for meg, beviser at Han var Gud. Beviser enhver påstand Han kom med; oppstandelsen! Og det er også stedet for sjelens hvile. Det er utgangspunktet. Det er kronen for vår trøst.

⁵⁴ Og når vi ser at Han sto opp fra de døde, plasserer det oss, med Evangeliets rustning, ved kampfronten, for å ta plassen, for å kjempe. For vi vet at Han sa: “Den som mister sitt liv for Min skyld, skal finne det igjen.”

⁵⁵ Og jeg tror den store kroningen av det Fulle Evangeliet, er oppstandelsen, og dens Guddommelige løfter, og trøsten som det gir dem som stoler på den. For, den lover den store gjenforeningen, at vi forenes sammen igjen. Den lover, og at all synd svinner bort. Den lover at all deformitet forsvinner, alle lidelsene som vi har opplevd i dette, måtte gå gjennom i dette livet. Den lover, og alt sammen skal forsvinne. Den lover at til og med døden vil miste sitt grep, og vi vil oppstå i Jesu lignelse. Så, etter min mening, er oppstandelsen det største av alle løftene i Skriften. Det var der det ble forseglet.

⁵⁶ Og forrige påske, da jeg talte over de fem tingene:

Levende, elsket Han meg; døende, frelste Han
meg;
Begravet, bar Han mine synder langt bort;
Men da Han sto opp, rettferdiggjorde Han fritt
for evig.

⁵⁷ Det er Dagen for meg, den store dagenes Dag! Og å se hva det vil bety, for oss alle, i oppstandelsen, mens vi arbeider og venter på den velsignede Dagen!

⁵⁸ Det gir oss løftet, at en dag vil disse gamle, svekkede, skrøpelige, gråhårede, nedbrutte mødrene bli forandret. Ikke bare vil mor sitte der, alene, men hele familien hennes sammen med henne.

⁵⁹ Og hvilken dag det vil bli! For en stund det vil bli, når vi ser på ansiktene til de som vi har elsket så høyt! Hvilken forskjell på den morgenen, når vi skal se våre kjære, og—og å se hva de vil bli da! Alle plagene vil bli tatt bort. Alle lidelsens arr vil være borte. Aldri mer dødens bleke kinn. Ingen flere tårer fra øynene. Oppstandelsen lover alt dette. Det blir ingen flere begravelser. Aldri mer stryke babyen på kinnet, som er som et stykke stein; som begravelsesagenten har balsamert og skjøvet

ut og påført sminke, og så videre, for å se naturlig ut. Det vil aldri bli nødvendig igjen, der.

⁶⁰ Så tenker jeg på når vi ser dem stå der borte, våre kjære, våre mødre, våre slektninger, alle våre venner; og å se dem i sine udødelige legemer, deres himmelske legemer; ser på karakterene deres, ser hvordan de oppfører seg med mildhet og ro, ikke mer nervøsitet eller frustrasjoner. Å se dem stå i Herren Jesu lignelse da, det vil bli en fantastisk dag.

⁶¹ Og hver enkelt av oss, i våre sinn, venter og lengter etter den trøstens stund, da vi får møte dem. Hver enkelt tenker på sin kjære, kanskje moren deres, som har gått bort. Og hvilken dag det vil bli, når du ser henne igjen! Og pappa og broren og . . . alle de kjære, hvilken dag det vil bli!

⁶² Jeg tenker, også, akkurat nå. Jeg tenker på familien min, hva det vil bety for meg på den Dagen.

⁶³ Jeg tenker at, på den oppstandelsesmorgenen, kanskje den første som kommer for å møte meg, vil være min lille Sharon. Nei, hun vil ikke skjelve. Den djevelen kan ikke komme inn på det stedet. Ingen hjernehinnebetennelse kan noen gang nå det Landet. Hun vil ikke vinke farvel til meg. De små, blå øynene vil danse mens hun strekker armene ut og roper: "Pappa!" Jeg vil bli glad for å se henne, å vite at hun aldri vil dø igjen; å vite at alt er over, det er derfor jeg forkynner så mye om oppstandelsen.

⁶⁴ Så vil jeg se moren hennes, moren til Billy, gutten min. Og jeg har mange minner akkurat der, som lever videre. Jeg husker da jeg kjørte henne opp; eller herr Combs, her oppe, kjørte henne den siste turen, og jeg fulgte etter henne i en bil. Da vi dro nedover Seventh Street, rett der; Billy, atten måneder gammel.

⁶⁵ Hvordan de førte ham ut på gaten, og lot henne se ham. Og hun lå og gråt og så på babyen sin, men hun kunne ikke komme i nærheten av ham.

⁶⁶ Og så på veien ned, begravellesagenten kom og kjørte nedover Seventh Street. Mamma her tok seg av ham på det tidspunktet. Og han sto ute på gårdsplassen, med bitte små kortbukser og en liten, rød lue trukket sidelengs på hodet. Og da moren, som lå på feltsengen, bak i ambulansen, og kikket på meg, da hun så babyen sin stå i hagen, og visste at hun tok sin siste tur, reiste hun seg fra feltsengen og skrek, og rakte ut sin benete hånd, for å omfavne babyen sin i hagen. Men hun kunne ikke få ham.

⁶⁷ Åh, det vil bli en fryd å se henne på den dagen. Nei, hun vil ikke ha benete hender, heller ikke vil kinnene være innsunkne. Men hun vil stå i den himmelske skjønnheten til en dronning av Himmelen, og til mor. Hennes svarte øyne, så svarte som ravnens vinger, vil danse av glede. Hun vil ikke være helt krumbøyd; fordi den tuberkulose-djevelen vil aldri komme inn i det Landet. Men, udødelig, vil hun stå i Hans lignelse.

68 Jeg antar da at den neste som kommer for å møte meg vil være Edward, som vi kalte “Humpy”, som et kort navn. Han var den første i den store ni-leddede kjeden, kjeden til Branham-familien. Han var det første leddet som ble brutt; den ved siden av meg. Jeg vil se Edward komme løpende til meg. Han døde som bare en ung gutt, nitten år gammel. Og når jeg tar ham i hånden hans, er jeg sikker på at vi vil ha mange ting å snakke om, fra barndommen, for vi var kamerater. Vi holdt sammen. Han lot meg bruke dressen hans, og—og—og slikt, som ekte brødre gjorde. Det skal bli en fornøyelse å se ham igjen.

69 Og jeg vil høre ham si noe slikt som dette: “Fikk du beskjeden min, Bill? Du arbeidet på en kvegfarm, på det tidspunktet jeg gikk bort fra jorden. Men på sykehuset sendte jeg beskjed tilbake: ‘Fortell Bill at alt er i orden.’”

Jeg vil gjerne si: “Ja, jeg fikk beskjeden din, ute på prærien.”

70 Så, antar jeg, at pappa vil være den neste som kommer. Han var det neste leddet som gikk, og . . . Nei.

71 Jeg tror Charles var det neste leddet, en yngre bror. Han hadde en bilulykke da han bare var en liten gutt. Han slepte alltid det høyre benet etter seg, når han gikk. Men, du vet, når jeg ser ham, vil han ikke slepe benet etter seg. Det vil være helt borte, vil stå i en ung manns prakt.

72 Og han vil si til meg, noe slikt som dette, mens han smiler. Han vil si: “Ja, Bill, det er ingen ulykker her oppe. Og jeg husker kvelden før jeg døde i bilulykken, du snakket til meg, stående i den lille buegangen i vårt lille, enkle hjem”, og jeg ser toppen av det, akkurat nå. “Du snakket til meg om Herren, bare noen få timer før jeg gikk bort. Og du var på talerstolen og forkynte da jeg dro.”

73 Så vil pappa komme. Åh, jeg kan se ham. Selv om han ga meg mange harde slag, akkurat det jeg trengte, men jeg vil se det svarte, bølgete håret, mer strålende enn noen gang, på den dagen. Og han ser på meg og sier: “Gutten min, vet du, Pappa vil aldri reise seg fra bordet her lenger, sulten, for å la barna sine spise, for her har vi massevis. Det er aldri noen mangel her.”

74 Å se ham når han arbeidet, og for femti eller sytti-fem cent om dagen, og så stå opp fra bordet slik at barna kunne spise, gå tilbake til arbeidet igjen. Og han jobbet så hardt at skjorten hans ble solbrent på ryggen, og mamma klipte den løs med en saks.

75 Jeg vil høre ham si noe som dette: “Bill, husker du den kvelden du og broder George kom for å be for meg da jeg skulle reise? Du vet, jeg fortalte mamma at det var to hvite Engler som sto ved sengen, og en rød engel ved fotenden. Og den røde engelen prøvde å få tak i meg, men den hvite Engelen sto imellom. Til slutt tok De med meg Hjem.”

⁷⁶ Så, også, den neste i lenken som skal gå, eller gikk, var Howard. Jeg vil se Howard; vi reiste over hele landet sammen, overalt; kalt til å være en forkynner; stor personlighet, men vennene hans holdt ham tilbake. Siste samtale jeg hadde med ham, sa han: “Når jeg drar, Bill . . .”

⁷⁷ Jeg—jeg så ham gå, ved en visjon, omtrent fire år før han gikk bort. Fortalte ham at jeg så Pop merke graven hans og si at han var nestemann.

⁷⁸ Og han sa: “Det er én ting jeg vil at du skal gjøre for meg.” Han sa: “Jeg har kastet bort livet mitt. Jeg har vært gift og alt mulig. Jeg—jeg vet ikke hva som skjedde.”

Jeg sa: “Tror du på Ham, Howard?”

⁷⁹ Han sa: “Med alt som i meg er, tror jeg på Ham.” Omkring to eller tre dager før han reiste, fikk han fred med Gud, med broder Neville og dem der. Og han sa: “Det er én ting jeg vil at du skal gjøre. Når jeg går, Bill, få dem til å synge for meg: *‘Han vil forstå, og si: “Godt gjort.”’*”

⁸⁰ Jeg tror, før jeg tar Howard i hånden, vil jeg høre ham, stoppe og se på meg, og si: “Bill, Han forstod.”

⁸¹ Etter det, vil broder Seward, broder Frank Broy, broder George DeArk komme. Åh, oppstandelsen betyr mye for meg. Jeg ser frem til den store kroningens stund. Og så når Lyset begynner å spre seg: “Vil vi kjenne, slik vi er kjent.” Vi vil forstå, og—og vi vil huske våre bekjente, og de—de som er der.

⁸² Og—og mange, det vil være mange der som vi ikke engang trodde ville være der. For, dere vet, det er i den stunden, at jeg tror at “brødet som vi har kastet på de menneskelige, opprørte vann, vil vende tilbake til oss på den Dag.” Når vi ser virkningene av vårt vitnesbyrd, på folk som vi ikke forsto deres reaksjon på Det, vil sannsynligvis være der. Hvilken Dag det vil bli!

⁸³ Og så, også, frøene som vi sådde, tenkte ikke engang på hva de ville frembringe, men her er de. De brakte frem dyrebare frukter, og vi vil se dem på den Dagen, de villfarne kjære og slektninger.

⁸⁴ Og jeg tenker på de tusener som jeg har sett omvende seg, ja, millioner nå, komme, og hva deres tjeneste var. Åh, det vil kreve mer enn en oppstandelse. Det vil ta en Evighet, å gå rundt, håndhilse og finne ut ting som jeg ikke vet nå.

⁸⁵ Der vil de gamle, gråhårede mødrene være, som du har på deg de hvite blomstene for i dag, som vil møte deg, og de vil være vakre. Ikke symbolisert av en vase med blomster, eller et bilde av en gråhåret gammel person; men i likheten og skjønnheten i oppstandelsen, vil de stå i Kristi lignelse, deres himmelske legemer, unge og vakre for evig. Ja visst, det er—det er morsdagen som jeg venter på. Det er kroningen. Ikke nellingen på jakkeslaget, men sjelens kroning, for Gud har forandret henne!

⁸⁶ Jeg tenker på min egen mor, gammel og svak og skjelvende av lammelser. Hun vil ikke gjøre det på den Dagen. Det vil bli annerledes da. Og det store Lyset begynner å spre seg ut, mens vi begynner å se oss rundt, og den store sirkelen vil bli større og større og større. Alt sammen bare reflekterer at Jesus nærmer Seg. “Og etter en stund”, som sangen lyder, “og jeg skal få se Jesus til slutt.”

Han vil vente på meg, Jesus, så vennlig og sann.
 På Sin vakre Trone vil Han ønske meg
 velkommen Hjem
 Etter at denne tiden er over.

⁸⁷ Så når vi ser Ham, og vi vil ikke være som vi er nå. Vi vil—vi vil vite hvordan vi kan elske Ham mer. Vi vil ikke trekke oss tilbake med litt frykt; fordi vi vil være lik Ham. Vi . . . Han vil bli større en slektning for oss, enn Han er nå. Vi vil forstå Ham bedre. Fordi, vi er så langt borte, i disse dødelige kroppene; da vil vi ha et legeme som Hans herlighetslegeme. Vi vil vite hvordan vi skal tilbe Ham. Og når vi ser hva Nærværet av Hans Vesen har gjort med oss, forvandlet oss, de gamle er unge igjen, alle de forkrøplede er rettet opp, åh, da vil vi forstå hvorfor Hans kraft helbredet oss.

⁸⁸ Spørsmålene som har vært i våre sinn: “Hvordan vil Han gjøre dette? Hvordan blir *det*?” På en eller annen måte, på mystisk vis, vil de alle svinne hen. Flokene som har blitt dannet i bakhodet vårt: “Vil det bli dette? Hvordan kunne det skje?” På en eller annen måte vil majestetiske fingre bare knyte opp, løse opp disse flokene, og alt sammen vil gli inn i denne enorme kjærlighetens krone.

⁸⁹ Da skal vi se Ham. Da skal vi bli Ham lik. Da skal vi tilbe Ham. Da skal vi se mor slik Gud vil ha henne.

Mor ville ikke vært komplett Der uten familien sin.

⁹⁰ For den største tiden i hele hennes liv, er å se barna rundt bordet, og alle sammen friske og glade; og—og—og å se henne skjenke kaffen, eller hva enn hun gjør, og ordner kveldsmat, og hun og pappa setter seg ned. Ja, det er den lykkeligste tiden i mammas liv, å se barna sine hjemme.

⁹¹ Nå, ikke gå glipp av, ikke gå glipp av den Dagen. La den store familie-lenken din bli hektet sammen, ledd for ledd. La alle eikene være i hjulet. Så når vi setter oss ned med våre familier og grupper, under Evighetens tronehimmel, hvilken Dag det vil bli! Da vil vi forstå.

⁹² Det var Ham som lovet dette, i Åpenbaringen 1, hvor Det står: at: “Et skarpt tveegget sverd gikk ut av Hans munn.” “Han ble kalt Guds Ord.” Og det var fra de samme leppene, som sa: “Jeg er Han som lever, som var død; og Jeg er levende for evig.” Fra de samme leppene, i Johannes 6, tretti- . . . står det dette: at: “Jeg vil ikke miste noe, men Jeg vil reise det opp igjen i de siste dager.”

Var Ham som ga løftet; de samme dyrebare leppene. Det er Han som frelser oss, som helbreder oss, som gjenløste oss, og som vil reise oss opp på den siste dag.

⁹³ Hvis du er det lille svake leddet som har skilt denne store familiegjenforeningen på den Dagen, må Himmelens Gud, denne morgenen, på en eller annen mystisk måte, løse opp de små flokene som er i ditt sinn, og åpenbare for deg kjærligheten som Han har til deg, og må du ydmykt komme for å tjene Ham.

Mens vi tenker på disse tingene, la oss be.

⁹⁴ Rett før vi ber, og dere har deres hoder bøyd, vil jeg spørre dere. Ønsker dere, på denne morsdagen, å innvie livene deres på nytt til Ham, mens dere venter på oppstandelsen? Vil du løfte dine hender til Ham? Mens alle . . . Gud velsigne dere.

⁹⁵ Kunne det være en synd er til stede nå, som vil si: "Å Gud, jeg har ennå ikke koblet meg inn på den lenken. Jeg er den som mangler, som ikke ville være der når mor ser seg rundt gjennom Herligheten. Jeg vil ikke være der, for jeg har ennå ikke sluttet fred med Gud. Jeg har ikke håpet om Evig Liv i meg. Men i dag ønsker jeg—jeg å gjøre det"? Vil du løfte hånden din, si: "Be for meg, broder Branham, nå. Jeg ønsker å bli husket i bønn, for jeg har mine kjære over havet, Livets hav, og jeg ønsker å møte dem"? Løft opp hendene.

⁹⁶ Eller noen som er frafallen, og ønsker å komme tilbake på denne dagen, og si: "Herre, jeg innvier meg selv på nytt til Deg; kommer for å fornye min pakt med Deg", vil du løfte hendene dine?

⁹⁷ Vår Himmelske Far, etter som det nærmer seg, vil denne dagen utgjøre en dag nærmere den store begivenheten. Og hvert år har vi måttet se dette i symbolsk form.

⁹⁸ Slik folket pleide å dra opp til Jerusalem på Pinsefestens Dag, og for renselsen av tabernaklet og helligdommen og—og ofringen av syndofferet, hvert år ble de påminnet, da lammet døde der ute, at det ville komme en tid da Guds Lam ville dø, for å tilintetgjøre synden. Hver gang den lille karen brekte, og blodet rant over hendene deres, ble de minnet på, at det ville komme en tid da Guds Lam ville rope: "Eli, lama . . .? Eli, lama . . .?" på korset.

Jeg ber, Gud, at når vi ser i dag og ser at . . .

⁹⁹ For noen uker siden, før jeg dro i Din tjeneste, til California, lå dette Indiana nakent og dødt, og det var ikke noe liv, virket det som. Blomstene som døde i fjor høst. Bladene hadde falt av trærne. Og sevjen i trærne hadde gått ned i røttene, og alt var dødt.

¹⁰⁰ Men det var en tid da solen begynte å skinne på en annen måte. Den samme solen som hadde skint gjennom vinteren, men været hadde forandret seg, og den skinte annerledes. Og med

solens lys, ifølge været, vokste det liv frem, overalt. Bladene kom tilbake på trærne. Bladet . . . Livet som hadde forlatt bladet, og bladet falt av, men livet gikk ned i jorden; det kom tilbake i ny skjønnhet, i ungdommens prakt. Blomsten som hadde gitt opp sin—sin duft, som hadde gitt opp sin strålende skjønnhet og falt ned i jorden; født, brøt frem igjen i sin ungdom, med en ny duft.

Hva blir vi minnet på, Herre, i disse tider?

¹⁰¹ Og verden forvandles fra en dyster, øde ørken, til et paradisi av skjønnhet, og biene og fuglene synger, og glede overalt, og trærne leker seg i vinden fra den varme vårbrisen. Varme og glede kom på jorden igjen, på grunn av solen, s-o-l-e-n.

¹⁰² Men en dag kommer S-ø-n-n-e-n med helbredelse i Sine vinger, og de små livene som er skjult som sevjen i treet, i jorden, som livet som er i blomstens frø, det vil bringes frem til nytt liv igjen, som aldri vil visne. Åh, hvor vi takker Deg for dette!

¹⁰³ Og det var mange, mange hender som gikk opp denne morgenen, for de vet at på den andre siden av forhenget der, er det noe. De lengter etter å se mor. De lengter etter å se sine kjære og sine bekjente, og finne ut alle disse mysteriene, hvordan de kom hit, og ned gjennom tiden. Alt sammen ligger bak det skjulte forhenget. Og en dag kommer Du. Og de løftet hendene sine; de—de—de—de ønsker å være sikre, Herre. De fornyer seg igjen, og det samme gjør jeg. Hjelp oss nå, Herre. Forny vår tro og vår styrke.

¹⁰⁴ Og idet vi føler at Herrens komme er nær. Og i de siste førti årene, brøt det frem en ny pinse på jorden. Ånden begynte å åpenbare ting. Og her er vi ved det siste tegnet, rett før Kommet. Vi vet at Herrens komme er nær. Og vi ser de syke bli friske fra sin sykdom, som har vært mystisk for verden, i to tusen år, siden apostlene. Men her kommer det til syne igjen, profeter står fram, Engler kommer til syne, tegn og under. Hva er det? Oppstandelsen nærmer seg. S-ø-n-n-e-n kommer.

¹⁰⁵ La oss være rede, Herre. La oss omfavne ethvert Guddommelig løfte; ikke tenk på disse små flokene som har blitt skapt av vitenskapen, og så videre, at det ikke kan skje. La det hele begynne å løse seg fra denne morgenen, fra det udødelige . . . [Tomt område på lydbåndet—Red.] . . . idet Han vibrerer gjennom Ordene fra Guds Bibel, som et velstemt instrument, for å synge rytmen: “Jeg er Han som var død og er levende for evig.” “En liten stund, og verden ser Meg ikke lenger; men dere skal se Meg.” “For Jeg vil være med dere, endog i dere, inntil verdens ende.” “Og det skal skje i de siste dager, sier Gud, at Jeg vil utøse Min Ånd over alt kjød; tegn og under; de gamle mennene vil drømme drømmer, og de unge mennene skal se visjoner”, tegnet på senregnet og endetiden. La det bli kjent iblant oss denne morgenen, Herre, og må vår tro bli grunnfestet. For vi ber om det i Jesu Navn. Amen.

59-0510M Morsdag
Branham Tabernacle
Jeffersonville, Indiana USA

NORWEGIAN

©2024 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org